

Arrest

nr. 170 617 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij instructie van de verwerende partij van 1 juni 2011 werd verzoeker op grond van een arbeidskaart en arbeidsovereenkomst gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk, geldig voor één jaar, dit op basis van de artikelen 9bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 26 september 2012 werd het tijdelijk verblijf van verzoeker verlengd tot 19 september 2013, na overlegging van een arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en een bewijs van effectieve tewerkstelling. Via instructies van de verwerende partij aan de betrokken gemeente werd ter kennis gebracht dat het verblijf nadien verder kan worden verlengd mits voorlegging van een nieuwe arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en een bewijs van effectieve tewerkstelling. Deze instructies werden ook aan verzoeker betekend op 1 oktober 2012.

Op 26 januari 2015 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. 170 616 van 27 juni 2016.

Op 26 januari 2015 trof de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing vormt de thans bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“(…) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Art 7, al.1, 2° van de wet van 15/12/1980 : wanneer hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Artikel 13:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Betrokkene legt niet alle vereiste documenten over binnen de geldigheidsduur van de A kaart (A kaart geldig tot 19/09/2013). Voorwaarden voor verlenging van de A kaart: een nieuwe arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling. Betrokkene legt geen nieuwe arbeidskaart, arbeidsovereenkomst en bewijzen van effectieve en recente tewerkstelling over. Betrokkene voldoet dus niet aan de voorwaarden voor verlenging van de A kaart en omwille van die redenen kan de A kaart niet worden verlengd.”

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een – naar het oordeel van de verwerende partij – gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij gaat er bij het formuleren van de exceptie in haar nota aan voorbij dat de bestreden beslissing ook naar de toepassing van artikel 13 van de Vreemdelingenwet verwijst, dat bepaalt dat de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten “kan” geven. Deze bepaling gaat dus niet gepaard met een gebonden bevoegdheid. Verder bekritiseert verzoeker de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wat een inhoudelijke bespreking vergt van het betrokken onderdeel van het middel indien het onderdeel van het middel gericht tegen de toepassing van artikel 13 van de Vreemdelingenwet gegrond is. Immers kan in dit geval de gegrondheid van het onderdeel van het middel gericht tegen de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet ertoe leiden dat de bestreden beslissing door geen enkel motief wordt geschaagd. Dit brengt dan de nietigverklaring van de bestreden beslissing met zich mee, waaraan verzoeker onmiskenbaar een belang ontleent.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door verweerder in zijn nota omdat de bestreden beslissing getroffen werd op grond van een gebonden bevoegdheid, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op, “schending van artikel 7, 13 en 62 Verblijfswet, artikel 2 en 3 Wet Motiveringsplicht bestuurshandelingen, de motiveringsplicht in samenhang gelezen met het vertrouwens –en rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Eerste onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat de aangevoerde rechtsgrond feitelijke grondslag mist en geen rechtsgrond wordt aangevoerd die het bevel in huidige concreet geval kan schragen.

De verblijfsmachtiging van verzoeker was geldig tot 19 september 2013 en kon verlengd worden mits voorlegging van een nieuwe arbeidskaart.

Op 9 oktober 2013 werd de arbeidsvergunning geweigerd omdat een origineel ondertekend aanvraag formulier ontbrak en een gelegaliseerd inlichtingenblad, alsmede omdat verzoeker niet over een geldige Belgische verblijfsvergunning beschikte. Hiertegen werd beroep aangetekend, doch ook het beroep werd geweigerd bij beslissing van 5 mei 2014 bij gebrek aan geldige verblijfstitel.

Verzoeker bevond zich hierdoor in een pad-stelling. De arbeidskaart kon niet verlengd worden omdat eerst de verblijfskaart moest verlengd worden, doch de verblijfskaart kon niet verlengd worden omdat eerst de arbeidskaart diende verlengd/afgeleverd te worden.

Verwerende partij nam op 26 januari 2015 een beslissing tot weigering verlenging tijdelijk verblijf, zeggende dat verzoeker niet tijdig zijn de vereiste documenten had voorgelegd.

In navolging van deze beslissing werd een bevel het grondgebied te verlaten uitgevaardigd in toepassing van artikel 7 en 13 Vw.

Daar de motivering duidelijk en precies moet zijn, zou in beginsel moeten verwezen worden naar de artikelen van de toepasselijke regelgeving (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, die Keure, Brugge, 1999, 139, nr. 174).

Het is niet nodig dat de toepasselijke artikelen volledig worden geciteerd, doch de verwijzingen moeten de rechtsonderhorige toelaten aldaar de rechtsgrond van de weigering te vinden.

De bestreden beslissing voert aan dat het bevel afgeleverd wordt in toepassing van artikel 7 en 13 Vw.

De beslissing parafraseert artikel 7 al. 2 Vw. als volgt:

“Arti. 7, al 1, 2° van de wet van 15/12/1980: wanneer hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”.

Artikel 6 Vw. waar de bestreden beslissing naar verwijst stelt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

(De vreemdeling die langer dan drie maanden op het grondgebied verblijft van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of die zich verschillende malen achter elkaar, gedurende in totaal meer dan negentig dagen, berekend over een periode van zes maanden, in België of op het grondgebied van deze Staten ophoudt, wordt geacht langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.)

(Voor de toepassing van het tweede lid, wordt de duur van het verblijf van de vreemdeling op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staat die een geldige verblijfstitel heeft afgegeven voor een periode van meer dan drie maanden, niet meegerekend.) “

Artikel 6 Vw. heeft betrekking op vreemdelingen die het Rijk zijn binnengekomen onder dekking van een visum, en langer op het grondgebied zijn gebleven dat het visum hen toelaat.

Verzoeker is helemaal niet binnengekomen met een visum. Er werd ook nooit een visum afgeleverd aan verzoeker. Verzoeker bekwam terloops zijn illegaal verblijf in België in toepassing van artikel 9 Vw. een verblijfsmachtiging voor beperkte duur. De beperkte duur van de verblijfstitel is verstreken zonder verlenging.

Dit betreft niet de situatie die geviseerd werd onder artikel 7 al. 1, 2°, juncto artikel 6 Vw.

De verdere motivering heeft betrekking op artikel 13 Vw. en lijkt veeleer een verantwoording uit te maken waarom de verblijfskaart van verzoeker niet werd verlengd.

Deze weigering tot verlenging wordt bestreden door verzoeker bij afzonderlijk verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring, waarbij wordt aangevoerd dat overeenkomstig artikel 13 §2 Vw. waar de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar verwijst om haar beslissing te schragen, enkel bij Koninklijk Besluit voorwaarden kunnen opgelegd worden tot vernieuwing of verlenging van de verblijfsvergunning. Het komt dan ook niet toe aan verwerende partij om bij wijze van instructie voorwaarden op te leggen waaronder de verblijfsvergunning voor beperkte duur wel of niet zou worden vernieuwd/verlengd, in strijd met artikel 13 Vw.

Hoedanook, deze overwegingen kunnen hoogstens verantwoorden waarom de verblijfsmachtiging niet werd verlengd, doch kunnen niet als rechtsgrond gelden voor de afgifte van een bevel het grondgebied te verlaten.

In de aanhef van de beslissing wordt weliswaar op algemene wijze het artikel 7 Vw. aangehaald, doch in de feitelijke uiteenzetting erna wordt rehtens en in feite slechts één hypothese besproken, met name artikel 7, al. 1, 2° Vw. „zodat niet kan aangenomen worden dat deze verwijzing elke hypothese in artikel 7 Vw. dekt.

Het aangehaald artikel zijn zeker niet in zijn geheel toegepast op het individueel geval, doch betreft een stereotype inleidende zin die telkens wordt overgenomen. De inhoudelijke voorwaarden waaraan de specifieke aanvraag van verzoeker moest voldoen (en niet heeft voldaan), worden niet vermeld.

OPDEBEEK en COOLSAET stelt (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, o.c., nr. 176):

“De verwijzing moet ook duidelijk en precies zijn. De verwijzing naar een wettekst die verschillende hypothesen dekt, zonder te preciseren welke hypothese concreet door het bestuur van toepassing wordt geacht, is niet afdoende”.

De toepasselijke bepalingen waaruit de wettelijke/inhoudelijke voorwaarden blijken waaraan verzoeker volgens de bestreden beslissing niet voldoet, worden niet in de beslissing vermeld.

Verzoeker is niet in de mogelijkheid de juridische grondslag van de beslissing voldoende in te schatten. Het middel is gegrond.

Tweede onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat het bevel gebaseerd is op een onwettige weigeringsbeslissing tot verlenging.

Het bevel het grondgebied te verlaten, kan slechts rechtsgeldig zijn in de mate de beslissing tot weigering verlenging verblijf rechtsgeldig is. Indien deze beslissing onwettig is (en vernietigd wordt), dan geldt deze vernietiging ex nunc, en wordt de beslissing geacht nooit rechtsgeldig te zijn geweest.

Meer nog. Huidige Rechtsmacht moet het Bevel het Grondgebied te verlaten onwettig verklaren, indien blijkt dat het gesteund is op een onwettig beslissing tot weigering verlenging. Hiertoe kan Uw Raad weliswaar de weigeringsbeslissing zelf

niet vernietigen, aangezien deze geen voorwerp uitmaakt van huidige procedure, maar kan Uw Raad wel de geldigheid van de weigeringsbeslissing nagaan in de mate dit een vereiste is voor de wettigheid van het hier bestreden Bevel.

Welnu, de verblijfsmachtiging van verzoeker was geldig tot 19 september 2013 en kon verlengd worden mits voorlegging van een nieuwe arbeidskaart.

Verzoeker verkreeg een arbeidskaart voor de periode van 16 augustus 2011 tot en met 15 augustus 2012 en de periode van 21 augustus 2012 tot en met 20 augustus 2013. Hij werkte bij V & L Pig Services BVBA. In hun opdracht reinigde hij stallen en verzorgde hij dieren bij verschillende klanten.

In augustus 2013 werd door de werkgever van verzoeker, V & L Pig Services BVBA een aanvraag tot tewerkstelling ingediend. Verzoeker had deze arbeidskaart nodig om tegen 19 september 2013 een verlenging van zijn verblijfskaart te bekomen.

Op 9 oktober 2013 werd de arbeidsvergunning geweigerd omdat een origineel ondertekend aanvraag formulier ontbrak en een gelegaliseerd inlichtingenblad, alsmede omdat verzoeker niet over een geldige Belgische verblijfsvergunning beschikte. Hiertegen werd beroep aangetekend, doch ook het beroep werd geweigerd bij beslissing van 5 mei 2014 bij gebrek aan geldige verblijfstitel.

Verzoeker bevond zich hierdoor in een pad-stelling. De arbeidskaart kon niet verlengd worden omdat eerst de verblijfskaart moest verlengd worden, doch de verblijfskaart kon niet verlengd worden omdat eerst de arbeidskaart diende verlengd/afgeleverd te worden.

Nochtans diende de werkgever van verzoeker een aanvraag tot tewerkstelling in op het ogenblik dat verzoeker zowel in het bezit was van een arbeidskaart als van een verblijfskaart, doch het tijdsverloop in de procedure tot toekenning van de arbeidskaart, bracht verzoeker voorbij de geldigheidsdatum van zijn verblijfskaart (19 september 2013).

Weliswaar stelt de beslissing terecht dat als voorwaarde voor de verlenging van het tijdelijk verblijf in de vorige instructie dd. 01.06.2011 werd opgenomen:

“Tussen de 45ste en de 30ste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient [E.K.J.] een nieuwe arbeidskaart B, een geldig arbeidcontract en een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling voor te leggen”.

Artikel 13 §2 Vw. bepaalt :

“§ 2. Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd”.

Overeenkomstig artikel 13 §2 Vw. waar de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar verwijst om haar beslissing te schragen, kan enkel bij Koninklijk Besluit voorwaarden opgelegd worden tot vernieuwing of verlenging van de verblijfsvergunning.

Het komt dan ook niet toe aan verwerende partij om bij wijze van instructie voorwaarden op te leggen waaronder de verblijfsvergunning voor beperkte duur wel of niet zou worden vernieuwd/verlengd, in strijd met artikel 13 Vw.

In de mate dat huidige beslissing gestoeld is op een voorwaarden opgelegd bij instructie van 1 juni 2011, steunt de beslissing op een onwettig motief, zodat het aangevoerde middel wordt geschonden.

Ondergeschikt, mag aangenomen worden dat deze voorwaarde in die zin moet worden toegepast dat verzoeker niet gesanctioneerd kan worden om redenen die buiten hem liggen.

Verzoeker voldoet 'in feite' aan alle voorwaarden. Zijn werkgever diende tijdig een aanvraag in tot arbeidskaart, op een ogenblik waarop zijn verblijfskaart nog geldig was. Enkel door het tijdsverloop van de procedure, kwam er geen beslissing voor het einde van de geldigheidsduur van zijn verblijfskaart.

Het toekennen van de verlenging van de verblijfskaart zou tot gevolg gehad hebben dat verzoeker zijn arbeidskaart bekam, zodat hiermee voldaan werd aan de bedoeling zelf van de opgelegde voorwaarde, met name dat verzoeker blij geeft van een regelmatige tewerkstelling.

De wijze waarop de voorwaarde, voor zover wettig, wordt toegepast, schendt artikel 9bis, 13, 62 Vw, juncto de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Aangezien de weigering tot verlenging onwettig voorkomt, dient huidig bevel nietig te worden verklaard.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

3.3. De bestreden beslissing steunt op twee motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen schragen. Het houdt in dat slechts tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan worden besloten indien gegronde kritiek wordt aangevoerd tegen de twee motieven.

3.4. De bestreden beslissing steunt onder meer op de toepassing van artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

(...)

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;”.

3.5. Gelet op de libellering van voormelde wetsbepaling kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat deze bepaling geen grondslag kan bieden voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet volgt duidelijk dat de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten kan geven indien verzoeker niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. De verwerende partij legt in de bestreden beslissing uit waarom dit niet meer het geval is. De Raad ziet niet in hoe verzoeker gegriefd kan zijn door het feit dat de betrokken overwegingen tevens de grondslag vormen van een beslissing tot weigering tijdelijk verblijf die samen met de bestreden beslissing werd betekend .

3.6. De Raad verwijst naar het arrest nr. 170 616 van 27 juni 2016 waarbij het beroep dat verzoeker heeft ingesteld tegen de beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf werd verworpen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat het bevel om het grondgebied te verlaten is gebaseerd op een onwettige weigeringsbeslissing tot verlenging en in dit verband onderdelen van het middel en een betoog herhalen die hij aangevoerd heeft in het betrokken beroep .

3.7. Aangezien verzoekers kritiek gericht tegen de toepassing van artikel 13 van de Vreemdelingenwet niet gegrond is, bespreekt de Raad verzoekers kritiek niet die gericht is tegen de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Immers kan zelfs gegronde kritiek hiertegen geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien deze voldoende geschraagd wordt door de verwijzing naar de toepassing van artikel 13 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA